

ВЕЧІРНІ ВВІСТІ

08(524),
27 лютого – 5 березня 2017 р.

Фракція «Батьківщина» категорично проти спроб так званої парламентської більшості провести тіншову приватизацію сільськогосподарської землі.

Лідер фракції «Батьківщина» Юлія Тимошенко назвала неприйнятним та корупційним законопроект №2028а щодо врегулювання окремих питань правового статусу земель фермерського господарства. Вона закликала депутатів не голосувати за документ, який протискає пропрезидентська більшість.

«Хочете продавати сільськогосподарську землю, ставте питання на всенародний референдум. І хай люди вирішують. Але хочу сказати, що в такій потужній аграрній країні, як Канада, 90% сільгоспземлі належить державі і тільки 8% перебуває в обігу. Вони ж не дурніші за будь-кого іншого! Захистіть нашу землю і не продавайте її!» — закликала парламентар колег у Верховній Раді.

«БАТЬКІВЩИНА» ПРОТИ ПРОДАЖУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ЗЕМЛІ, ПРО ЩО ЗАПИСАНО В УСІХ ЗАСАДНИЧИХ ДОКУМЕНТАХ ПАРТІЇ

Тимошенко нагадала, що «Батьківщина» проти продажу сільськогосподарської землі, про що записано в усіх засадничих документах партії.

Вона також пояснила, що законопроект, який просуває так звана більшість, легалізує тіншовий продаж землі, і Асоціація фермерів виступає проти нього.

«Це не на користь фермерів. Створюватимуться товариства з обмеженою відповідальністю, в тіні продаватимуться ці земельні ділянки, фермери не в змозі будуть конкурувати на жодних аукціонах. Це технологія відбору землі у фермерів», — констатувала парламентар.

Політик також зазначила, що «всі цивілізовані, демократичні західні країни вже припинили продавати сільськогосподарську землю і останні десять років викуповують її назад у власність держави».

«Це стратегія для розумних країн, тому що вони роблять ставку на дрібне фермерське господарство і створюють мільйони робочих місць, а ми хочемо продати наші безцінні землі. Я ще раз наголошую: перш ніж просувати продаж сільськогосподарської землі, спочатку проведіть всенародний референдум. Я переконана, що 99% людей скажуть «ні», — підсумувала Юлія Тимошенко.

Нагадаємо, що так звана парламентська більшість не змогла ухвалити законопроект №2028а щодо врегулювання окремих питань правового статусу земель фермерського господарства, і його зняли з розгляду.

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

ПИТАННЯ ПРОДАЖУ ЗЕМЛІ МАЄ ВИРІШУВАТИСЯ НА ВСЕНАРОДНОМУ РЕФЕРЕНДУМІ

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
2 грн 30 коп.

ДЕБАЛЬЦЕВЕ: рана, яка не загоїться

Бої у районі Дебальцевого і вихід із міста українських військових — одні з найтрагічніших подій за час війни на сході України. З 15 січня до 18 лютого 2015 р. тривала найгарячіша фаза оборони Дебальцевського плацдарму, після чого силами АТО було віддано наказ його залишити. «Зелений коридор», який мав бути створений для відходу українських бійців, насправді став вогняним під обстрілами ворожих «Градів» та гаубиць. За цей період, згідно з даними Міністерства оборони, 110 військових загинули, 270 отримали поранення, 18 зникли безвісти, 7 потрапили в полон. За неофіційними підрахунками, втрати більші. Через два роки після тих подій «ВВ» поспілкувалися з їх безпосередніми учасниками.

«Були моменти, коли нас із ворогом розділяли метрів десять»

Олег ВИСОЧАН,

боєць 128-ї гірсько-піхотної бригади:

«Наш механізований батальйон 128-ї бригади від 20 грудня зайняв позиції у глибині Дебальцевського плацдарму, поблизу селищ Ольховатка, Новоорлівка, Малоорлівка, шахти «Снаківська», шахти «Полтавська».

Одним із найзапекліших був бій у Новоорлівці. 26 грудня на опорний пункт у цьому селі заїхав новий командир зі своїми хлопцями. Їх одразу почали жорстко штурмувати й обстрілювати, вони навіть не встигли вивчити позиції. Сам опорний пункт був абсолютно необладнаний: там не було ніяких укриттів. Уже наступного дня командир отримав глибоку контузію і був без свідомості.

Наш комбат віддав наказ підсилити цей опорний пункт. Ми заїхали в центр Новоорлівки, де ще кілька годин тому були наші, та з'ясувалося, що хлопців відтіснили на околицю села. Ворожа артилерія гатила дуже щільно, постійно сунула піхота за підтримки БТР, який і голови не давав підняти. Він був на такій відстані, що його неможливо було підбити, та й засобів для цього ми не мали. З боку терикону нас обстрілювали з великокаліберного кулемета, за териконом у ворога була встановлена мінометна позиція, здалеку пакетами прилітали «Гради».

Ворог був і попереду, і позаду — інколи нас із ним розділяли метрів десять. Наша техніка була повністю виведена з ладу, єдине, що залишилось, — МТЛБ, легкий гусеничний всюдихід, та він має один кулемет калібру 7,62.

У районі Ольховатки працювали наші три самохідні артилерійські

установки. На ту мить жорстокі бої також точилися у сусідньому селі Кам'янка. Тож наші артилеристи мусили тримати оборону в двох напрямках. Це дуже складно, вони розривалися, але добре нам допомагали.

Ми залишилися без зв'язку — сигнали глушили, до того ж у радіостанціях сіли акумулятори.

Цей бій тривав близько десяти годин. Укриттів не було, тож ми відстрілювалися із розбитого будинку, врешті-решт від нього залишилась одна стіна. Набої скінчилися. До нас довго не могла пробитися підмога, бо хлопці потрапляли в засідки. Потім вони таки прорвалися на БМП і танку, і нас це врятувало.

У противника була російська зброя. Зокрема, російські реактивні вогнемети, які в народі називають «Джміль». В Україні таких вогнеметів ніколи не було. Окрім посвідчень «ДНР», у бойовиків знаходили особисті документи, які засвідчували, що вони є громадянами Російської Федерації.

Із Ольховатки ми виходили з боями, бо ворог уже її оточував. Наші війська стягували в базовий табір

128-ї бригади — так звану «Полян» на околиці Дебальцевого. Інтенсивність обстрілу табору з «Градів» була такою, що не встигали впасти 40 ракет із одного пакету, як уже летіли з наступного.

Ми продовжували тримати оборону в самому місті, у нас були позиції в районі залізничної станції, інших будівлях. Поранених хлопців не встигали зносити до намету медиків. Що там відбувалося — словами не передати!

17 лютого всі підрозділи отримали наказ відступати з Дебальцевського плацдарму. Наш механізований батальйон залишав позиції останнім. Коли ми почали відступ у бік Миронівського, на «Полян» вже були танки сепаратистів.

Виїжджали коридором завширшки до 1 км — пообіч стояли бойовики. Якоїсь миті з обох сторін цей коридор почали жорстко накривати «Градами». Підбили багато нашої техніки. А те озброєння, яке не було можливості евакуювати, ми самі намагалися знищити.

Під час прориву багато в чому можна було поклатися лише на везіння. Шукаючи поранених хлопців, ми кілька разів збивалися з маршруту. Я не можу зорієнтуватися, скільки годин зайняв цей відхід — усе було як у тумані.

У посадці перед самим Миронівським щільно працювали снайпери і кулеметники сепаратистів. Здавалося, цей відрізок проскочити нереально. І ось у найкритичніший момент нам назустріч виїхала наша БМП і почала стріляти по тій посадці. По суті, ця підмога врятувала життя багатьом хлопцям. Уже згодом, на похороні товариша, який загинув у тому пеклі, я познайомився зі скромним бійцем, який виявився механіком того БМП...»

«Поки в хлопців були ми, вони мали надію на порятунок»

Олександр ДАНИЛЮК,
хірург:

«До базового табору 128-ї гірсько-піхотної бригади в Дебальцевому я прибув 4 січня 2015 року. Ми жили в криївці, звідти виїжджали на бойові позиції за пораненими, яких везли до Дебальцевської та Світлодарської лікарень. Ми стабілізували стан бійців, за потреби оперували. Далі їх евакуювали. Пізніше росіяни розбомбили ці медзаклади...»

До Бахмутської лікарні, яка була найближчою, треба було долати довгу відстань, тож інколи нам доводилося рятувати поранених просто «на колесах» — у каретах «швидкої», під мінометними обстрілами. Під час однієї з таких поїздок нам підбили колесо, ми двічі вистрибували з автомобіля на ходу. Часто працювали без бронезилетів — в них важко було надавати невідкладну допомогу. Бо в «швидкій» одночасно перебували до десяти поранених.

Протягом дев'яти днів — з 9 по 17 лютого — ми були в оточенні й рятували бійців у нашій криївці. Вона стала операційно-реанімаційним блоком. Нас було 12 осіб персоналу, зокрема три анестезіологи, лікар-нарколог, фельдшер, командир медротти, начмед, повар, електрик, водії. З хірургів, на жаль, був лише я. Хоча моя спеціалізація — загальна хірургія, доводилося проводити операції, яких я ніколи в житті не робив: на головному мозку, щелепнолицевих ділянках, хребті. Мав справу з вогнепальними переломами кісток.

Забезпечення можна було б назвати непоганим, якби нам щодня не завдавали збитків обстріли. Внаслідок прямих влучань «Градів» були знищені реанімобілі з усім обладнанням, інструментами, ліками.

Ми працювали в криївці на генераторі, однак його вистачало тільки на освітлення, тримати тепло було неможливо. Навіть ліки замерзали.

Кожна спроба евакуювати поранених супроводжувалася обстрілами. Противник не зважав на те, що це — медичні колони, і, згідно з міжнародними договорами, їм треба давати вихід. Так загинули близько двох десятків бійців, яких вдалося врятувати у криївці. Рука ворога не здригнулася навести «Гради» навіть на базовий табір медичної роти. Того разу всі медики залишилися живими, хоча чимало з них були контужені, травмовані. Фельдшер Вадим Свириденко отримав поранення середньої тяжкості від розриву танкової міни. Медичну

колону, якою бійців спробували перевезти до Артемівська, обстріляли, і з 13 осіб живим залишився лише Вадим. Після обмороження він втратив усі кінцівки...

Останній вечір в оточенні — 17 лютого — був надважкий. У нас залишалось ліків на кілька годин, і якби ЗСУ не почали прорив, ми змушені були б припинити операційні втручання і стабілізацію поранених. Закінчувалися протишокові препарати, кровоспинні розчини. Оперувати доводилося без повноцінного наркозу. Але анестезіологи робили все, що могли. Нам і тоді вдавалося рятувати життя. Загалом через нашу криївку за 9 днів пройшли близько 100 бійців.

Перебуваючи в тому пеклі, по супутниковому телебаченню, яке вряди-годи забезпечував наш генератор, ми чули заповнення офіційних осіб, що Дебальцеве не в оточенні. Досі не розумію, якими надзусиллями хлопцям вдавалося тримати форпост, це було щось неймовірне! Якщо ми таке витримували в криївці, то що наші бійці переживали на передовій! Ми, медики, знали, що здаватися не можна в жодному разі. Бо поки в хлопців були ми, вони мали надію на порятунок. Ми не могли опускати руки.

Виходити з Дебальцевого почали опівночі з 17 на 18 лютого, якраз у річницю початку кривавих розстрілів на Майдані. Ми завантажили поранених на вантажівки. Я виїжджав на КРАЗі. Виходили протягом майже 12 годин. Із них 7 годин продовжувався безперервний бій — по колоні велися кулеметні, мінометні, автоматні, танкові обстріли, ми потрапляли в засідки. КРАЗ був повністю «прошитий», колеса вже були на дисках. Хлопці, які їхали на КРАЗі, гідно тримали бій, автоматами відбивали всі атаки противника. Опівночі 18 лютого ми прорвалися до Бахмута...»

Підготувала Валентина РИНГЕЛЬ

У розпал Мюнхенської безпекової конференції Путін, котрий не шанував цей захід своєю присутністю, видав указ про визнання Росією усіх документів, що клепають псевдореспубліки «ДНР-ЛНР». Спонтанний вияв любові Кремля до жителів окупованих територій видається дивним. Адже РФ для донеччан ні мамкою, ні мачухою бути не збирається.

**ОДНИМ ПОСТРІЛОМ
ПО ЧОТИРЬОХ МІШЕНЯХ**

Путінський указ «Про визнання документів, виданих громадянам України та особам без громадянства, які проживають на територіях окремих районів Донецької та Луганської областей України» передбачає, що з 18 лютого РФ вважає законними всі папірці, видані в ОРДЛО. Це посвідчення особи, атестати і дипломи, свідоцтва про народження, шлюб, розлучення і смерть, реєстраційні знаки автомобілів недореспублік і свідоцтва про реєстрацію транспорту.

Також указом милостиво дозволяється мешканцям окупованих територій Донбасу без віз приїжджати до РФ. І все це робиться «з метою захисту прав і свобод людини і громадянина, керуючись загальною визначеними принципами і нормами міжнародного гуманітарного права».

На появу цього документа може бути кілька причин. Фактично Путін хоче однієї кулею влучити по щонайменше чотирьох мішенях.

По-перше, підіграти керівникам «ДНР-ЛНР», які давно обіцяли жителям окупованих територій російське громадянство з відповідним набором гарантованих благ. Мовляв, це може бути першим кроком до визнання «вільних республік».

Друге — продемонструвати Заходу, що Кремль ще ого-го і здавати свої позиції не має наміру. Це «ого-го» спрямоване, зокрема, на адресу Трампа, який виявився не таким уже й проросійським ясочкою. Наприклад, на початку березня він очікує від глави Пентагону детального плану боротьби з «Д» у Сирії без участі РФ.

Активізація українського питання може допомогти Путіну вирішити також внутрішні російські проблеми. І це є третьою метою. Адже, за словами військового експерта Олега Жданова, в Росії посилюється політичне протистояння, і в Кремлі точиться боротьба всіх проти всіх.

«Повний і остаточний вихід України з-під контролю Кремля означає політичне фіаско для Путіна. Тому він «розгойдуватиме ситуацію» на Донбасі, допоки не забракне сил. Поверненням України під московське управління він доведе свою перевагу і змусить змовкнути недоброзичливців», — констатував експерт у коментарі «ВВ». Інакше на Росію очікує втрата територій.

Визнання папірців із «двоголовою куркою»

«Припинення дотацій з Кремля підштовхне того ж Кадирова ратувати за незалежну Ічкерію. Слідом за Чечнею піде Дагестан, а також Татарстан, який уже давно ображається, що Москва викачує з його надр нафту й газ за три копійки. Тому Україна для Путіна — питання принципу», — додав Жданов.

Однак головний удар спрямований саме на Україну. Ми є четвертою мішенню. Експерти схиляються до думки, що Путін, вичерпавши можливості змусити нашу країну піти на свої умови, вирішив задіяти політтехнологічні важелі, підписавши указ про визнання документів ОРДЛО.

«Основною тезою промов Порошенка, який обстоює торгівлю з окупованими територіями, є така: на Донбасі живуть наші співвітчизники, яким ми змушені платити зарплати і пенсії, щоб вони не брали до рук зброю. Після цього Путін видає указ про визнання документів ОРДЛО, фактично вбиваючи козир із рук Порошенка. Адже на шахтах працюють жителі окупованих територій, що мають документи «ДНР-ЛНР», які тепер визнає Росія», — повідомив співаголова Громадської ініціативи «Права Справа» Дмитро Снегірьов у коментарі «ВВ».

**ЯК ПОВЕРНУТИ ДОНБАС
НА СВОЇХ УМОВАХ**

Анексія Криму з подальшим приєднанням півострова до Південного федерального округу Росії уже влітає Кремлю в копійчку. Та й кримчани, які так чекали

пришестя «руського міра», уже почали замислюватися. Адже життя у складі РФ виявилось значно гіршим, ніж вони уявляли, прагнучи відірватися від України. Тому які б банелюки не плели керівники ОРДЛО про приєднання Донбасу до Росії, цього не може бути априорі — навіщо Кремлю ще один дотаційний регіон, який стараннями російських найманців розбомблений ущент?

А ось використовувати анклав на території України у власних цілях — це по-російськи. Тим більше що сценарій уже не просто розроблений, а перевірений на Південній Осетії і Абхазії, де діють російські паспорти паралельно з місцевими, виданими незвіданими республіками. Гіпотетично любитель багатоходівок Путін до президентських виборів 2018 року може залучити й голоси Донбасу. Щоправда, для цього потрібно буде не просто визнати паспорти «ДНР-ЛНР», а й видати жителям окупованих територій російські.

Втім, експерти сумніваються у тому, що це можливо. За словами керівника Єдиного координаційного центру «Донбас», політолога Олега Саакяна, схожість донбаського сценарію із кавказькими справами простежується. І, найімовірніше, Росія залишає за собою вікно можливостей, щоб обдарувати жителів ОРДЛО російськими паспортами.

«Основним маркером розвитку подій у бік кавказьких сценаріїв служитиме проведення обов'язкової паспортизації громадян окупованих територій, тобто

вручення їм документів із «двоголовою куркою», як це називають самі донеччани. Якщо запровадять санкції за відмову їх отримувати, отже, імовірний південноосетинський сценарій. Якщо ж санкцій не буде, це означатиме, що питання поставлене на паузу. І це стане свідченням того, що визнання Росією документів ОРДЛО було винятково тактичним кроком, спрямованим на те, аби зняти соціальну напругу і дати відповідь Вашингтону», — розповів він «ВВ».

Експерти одноставно схиляються до думки, що указ Путіна швидше продиктований прагненням повернути Донбас Україні на своїх умовах. Недарма ж у ньому чорним по білому написано, що цей захід є тимчасовим: «на період до політичного врегулювання ситуації в окремих районах Донецької та Луганської областей України на підставі Мінських угод». І зауважте, ніяких «ДНР-ЛНР» — йдеться про українські території. На особливу увагу в документі заслуговує формулювання «політичне врегулювання».

На думку Дмитра Снегірьова, указом про визнання документів ОРДЛО Путін дає сигнал Україні, що якщо не буде загальної амністії сепаратистів, виборів на окупованих територіях Донбасу і закону про їх особливий статус, Росія надалі подумає про можливу легалізацію «ДНР-ЛНР».

«На відміну від українського керівництва, яке не бачить альтернативи ні Мінську, ні вугілю з окупованих територій, Путін шукає способи, як наділити

два новоутворення широкими повноваженнями і повернути їх Україні. Він прагне підштовхнути нас до зміни форми державного устрою на федерацію або конфедерацію», — упевнений Олег Жданов.

І слідом за визнанням документів ОРДЛО Росія організує там ще одні псевдовибори за принципом: «Якщо Україна і Захід не хочуть, ми скажемо своє слово».

«Далі, після призначення на керівні посади своїх людей, Росія озброїться тактикою: Донбас — це територія України, на якій проживають українські громадяни. Дайте їм повну автономію у складі України, бо вони вже сформувалися зі своїми законами, документами і адміністрацією у конгломерат», — додав експерт.

**СИМЕТРИЧНА ВІДПОВІДЬ —
НА СТАДІЇ ОЧІКУВАННЯ**

Примітна реакція українського керівництва і світової спільноти на указ президента РФ. Наприклад, Петро Порошенко під час виступу на Мюнхенській безпековій конференції сказав, що такі дії є «черговим доказом російської окупації».

Однак закон про окуповані території ні він, ні провладна парламентська більшість не допускають навіть до порядку денного ВР.

«Ми повинні визнати ці території окупованими. Таким рішенням ми заженемо Путіна в глухий кут, адже тоді він буде зобов'язаний взяти на себе їх соціальне забезпечення», — переконаний Дмитро Снегірьов.

На його думку, світова спільнота не пішла далі чергового висловлювання стурбованості з приводу дій РФ. Це доводить той факт, що країни Заходу не побачили підстав для збільшення чисельності місії ОБСЄ на Донбасі.

Олег Жданов своєю чергою вважає, що й Україна не повинна була вдовольнитися запевненнями світових лідерів і обмежуватися публікацією заяви МЗС про засудження дій з боку Росії.

«Насамперед потрібно було офіційно заявити, що Україна не визнає указу Путіна і що документ повністю підриває Мінські домовленості. Також варто було б домогтися ухвали ООН резолюції із засудженням такого кроку Росії. Це було б документальним підтвердженням позиції України», — розповів він.

А Олег Саакян упевнений, що українському керівництву логічно було б посилити санкції або їх продовжити понад задекларовані терміни в разі, якщо Росія не скасує указу.

«Також можна вдатися до асиметричних дій. Наприклад, Україна могла б частково або повністю визнати російську окупацію незалежної республіки Ічкерія і узаконити документи республіки», — запропонував він.

Головне, на думку експерта, робити все можливе для деокупації Донбасу, тим більше що на цих «полях» Україна має значно більше можливостей.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

**ПУТІН, ВИЧЕРПАВШИ МОЖЛИВОСТІ ЗМУСИТИ НАШУ КРАЇНУ
ПІТИ НА ЙОГО УМОВИ ВІЙСЬКОВИМ ШЛЯХОМ,
ВИРІШИВ ЗАДІЯТИ ПОЛІТТЕХНОЛОГІЧНІ ВАЖЕЛІ,
ПІДПИСАВШИ УКАЗ ПРО ВИЗНАННЯ ДОКУМЕНТІВ ОРДЛО**

Кабмінівські «ТЯГНИ-ШТОВХАЙ»

«Тарифну» справу за позовом лідера ВО «Батьківщина» Юлії Тимошенко проти Кабміну щодо справедливої ціни на газ знову затягують на невизначений термін. Окружний адміністративний суд задовольнив клопотання представників уряду про проведення економічної експертизи обґрунтування ціни на газ, яку було встановлено постановою КМУ №315. Тобто урядовці просять перевірити свої ж дії. Логіка проста: Кабмін ладний пошитися у дурні, лише б не допустити, щоб українці оплачували справжню вартість ресурсу, який є основою усіх тарифів. Вони будуть продовжувати тягнути і затягувати, виставляючи себе «тягни-штовхаями», аби викачати з населення останні копійки.

Нагадаємо, провадження у «тарифній» справі триває уже понад дев'ять місяців. І на кожне засідання представники уряду або «Нафтогазу» подавали клопотання, змінювали представників, яким був потрібен час, щоб ознайомитися з матеріалами. Кожна така маніпуляція затягує розгляд справи. А потім, коли суд перейшов до письмового провадження, кілька суддів із колеги почали «хворіти», через що засідання відкладалися. І так вони «слабували», аж поки 23 січня не завершився термін їхніх повноважень. Довелось знову чекати, щоб призначили двох нових суддів, які своєю чергою мусили ознайомитися зі справою.

Перше засідання після тривалої перерви не дало підстав для оптимізму. Завдяки ново-призначеним суддям Вовку та Мазур колегія задовольнила клопотання представників Кабміну, яке минулий склад колеги неодноразово відхиляв.

До речі, головуєчий у справі Євгеній Аблов і цього разу висловлювався категорично проти задоволення клопотання. Однак його голос уже не був вирішальним. Тож тепер Київський науково-дослідний інститут судових експертиз має винести свій вердикт щодо встановленої єдиної ціни на газ для населення та підприємств ТКЕ на рівні 6879 гривень за тисячу кубометрів.

«Таке рішення суду не несе жодних юридичних наслідків і є свідченням навмисного затягування процесу. Призначення експертизи якраз і є яскравим свідченням того, що суд іде на все, аби не ухвалювати правочинне рішення», — констатував офіційний представник позивача в судовому процесі Олександр Трохимець після закінчення засідання.

За його словами, задоволення цього клопотання з точки зору здорового глузду видається нонсенсом.

«Виходить, що уряд просить суд встановити за допомогою експертизи, чи є економічно обґрунтованою ціна на газ, яку він сам своїм же рішенням і підняв, переконаючи, ніби вона є ринковою і об'єктивною. Насправді це Кабмін мав би переконувати суд, що підвищення ціни на газ є економічно обґрунтованим», — пояснив він.

Проте найприкрішим є те, що законодавством встановлюються різні строки на проведення експертизи. В залежності від ступеню складності предмету дослідження максимальний термін може складати понад 90 днів. І це — слухна нагода затягнути процес ще мінімум на три місяці.

За словами представника позивача у справі Миколи Титаренка, можливі маніпуляції по направленню достатніх та необхідних матеріалів на експертизу на вимогу Інституту.

«Інакше почнеться листування між судом і експертами. А доки Інститут судових експертиз не надасть свого висновку, провадження у цій справі призупинене», — наголосив Титаренко.

Катерина МІЦКЕВИЧ

ГАЗОВА АСФІКСІЯ

Уряд Гройсмана кожним кроком виправдовує свою людожерську сутність. Захмарні тарифи на комунальні послуги для населення урядовцям здалися замалыми. І поки точаться баталії щодо формули «Роттердам+» під час закупівлі вугілля, Кабмін згадав про газ, прийнявши постанову №90, яка передбачає перегляд цін на блакитне паливо щопівроку. Експерти прогнозують, що вартість газу, а отже, й тарифи можуть злетіти вгору ще майже на 40%. Це завдасть остаточного нищівного удару по українських родинах, які вже нині не в змозі оплачувати комунальні послуги.

Кабмінівська постанова №90 дуже прозора натякає на те, що українцям варто розраховувати на подорожчання газу двічі на рік. буде, виходячи з таких показників: ціна на газ за півріччя на німецькому хабі NCG з урахуванням транспортування до кордону України і

ВОСЕНИ ЦІНИ НА ГАЗ ПІДНІМУТЬСЯ ОРІЄНТОВНО НА 40%. ВІДТАК АВТОМАТИЧНО ПІДВИЩАТЬСЯ КОМУНАЛЬНІ ТАРИФИ, АДЖЕ ВАРТІСТЬ БЛАКИТНОГО ПАЛИВА У НИХ СТАНОВИТЬ 60–80%

Відтепер коригування цін на ресурс може відбуватися 1 квітня та 1 жовтня, якщо вартість імпортованого газу збільшиться за півріччя на понад 10%. Такий порядок був прописаний в Угоді про асоціацію з ЄС та в чинних документах про співпрацю з МВФ.

Також постанова впроваджує нові поняття. Від 1 жовтня до 30 вересня триватиме «газовий рік». Визначено і терміни «газового півріччя» — від 1 квітня до 30 вересня і від 1 жовтня до 31 березня.

Порядок передбачає, що одночасно з коригуванням ціни на газ для населення переглядатиметься вартість палива, за якою «Нафтогаз» його закуповує в «Укргазвидобування».

За словами експерта з питань енергетики Валентина Землянського, завдяки цьому рішення чисті доходи компанії тільки збільшаться до 300%.

Те, що в «Укргазвидобуванні» працюють спеціалісти вищого ґатунку, доводять їхні зарплати. Тільки секретарка голови правління отримує 44 тисячі гривень при окладі в 7 тисяч гривень, а на зарплатню керівництва з 14 осіб, без начальників управлінь та інших працівників, щомісяця йде майже 6 мільйонів гривень. І перевірити їхню діяльність вкрай важко, адже коли до підприємства приходять аудиторі з метою перевірки, їх не пускають, аргументуючи тим, що компанія не є державною. Проте це ліричний відступ.

Постановою №90 обов'язки розраховувати граничні роздрібні ціни на газ для населення і ТКЕ покладені на Міністерство енергетики та вугільної промисловості. І визначати ціну воно

ТИМ ЧАСОМ

У березні світло стане «золотим»

Від 1 березня вкотре зростуть тарифи на електроенергію для населення.

Споживачі, які витрачають до 100 кіловат-годин на місяць, платитимуть 90 копійок за кіловат-годину проти 71,4 копійки раніше. Обсяг спожитої електроенергії, який перевищує 100 кіловат, буде сплачуватися за тарифом 1 гривня 68 копійок за кіловат-годину.

Для жителів сіл і селищ встановлені такі самі тарифи, як і для містян.

Багатодітним сім'ям, дитбудинкам сімейного типу та особам, які виховують прийомних дітей, доведеться сплачувати 90 копійок за кіловат-годину.

Березневе подорожчання електроенергії є останнім етапом планового підвищення, проведеного відповідно до постанови НКРЕКП. Згідно з цим документом, тариф на електроенергію збільшувався кожні півроку, а з 1 березня 2017 року повинна встановитися остаточна ринкова ціна.

Проте навряд чи це останнє подорожчання світла. Адже вже нині в НКРЕКП кажуть, що українці оплачують лише близько 40% ринкової вартості електрики. І березневе підвищення ціни все одно не дотягне до ринкової. Тому сумнівно, щоб Нацкомісія відмовилася від спроб щораз підвищувати тарифи, прикриваючись начебто економічними обґрунтуваннями.

З огляду на те, що 2016 року борг українців за ЖКП збільшився удвічі й переважив за 23 мільярди гривень, не треба бути Вангою, аби пророкувати кризу неплатежів і колапс усієї системи. Проте уряд не має на меті відкоригувати ціни за паритетом купівельної спроможності населення. Кабміну простіше загнати українців у злидні. Адже хто ми для них?..

Аріна МАРТОВА

КОРИГУВАННЯ ЦІН НА ГАЗ ТЕПЕР МОЖЕ ВІДБУВАТИСЯ 1 КВІТНЯ ТА 1 ЖОВТНЯ, ЯКЩО ВАРТІСТЬ ІМПОРТОВАНОГО ПАЛИВА ЗБІЛЬШИТЬСЯ ЗА ПІВРІЧЧЯ НА ПОНАД 10%. ТАКИЙ ПОРЯДОК БУВ ПРОПИСАНИЙ В УГОДІ ПРО АСОЦІАЦІЮ З ЄС ТА В ЧИННИХ ДОКУМЕНТАХ ЩОДО СПІВПРАЦІ З МВФ

Останнім часом урядовці Гройсмана, налякані негативним ставленням до себе з боку суспільства, заявляють, що про підвищення пенсійного віку в проекті Меморандуму про співпрацю з МВФ і під час переговорів уже не йдеться. Але не все так просто...

Згідно з останньою версією Меморандуму з МВФ, у пункті щодо пенсійної реформи йдеться про таке. Для того щоб поставити систему пенсійного забезпечення на стійку основу, парламент ухвалить до кінця квітня 2017 року закон про комплексну пенсійну реформу (нова дата структурного маяка, що мав бути виконаний наприкінці грудня 2016-го), який набуде чинності з 1 січня 2018 року.

Ця реформа матиме такі характеристики:

(I) новий набір варіантів виходу на пенсію з ширшим діапазоном пенсійного віку, аніж тепер, залежно від загальної кількості років трудового стажу, а також з отриманням пенсійних виплат, які стимулюватимуть до пізнішого виходу на пенсію;

(II) економія не менше як 3% ВВП у довгостроковій перспективі, зокрема, за рахунок подовження ефективних років трудового стажу населення.

Ця загальна система застосовуватиметься до всіх категорій професій, за винятком обмеженого переліку небезпечних робіт.

ЧОГО ЧЕКАТИ ВІД ПЕНСІЙНОЇ РЕФОРМИ?

поступового збільшення трудового стажу до тих пір, поки він не досягне 35 років, та підвищення пенсійного віку до 63 років у 2027 році!

Під пенсійною реформою уряд розуміє зобов'язання перед МВФ щодо підвищення пенсійного віку, збільшення терміну страхового стажу, обмеження можливостей дострокового виходу на пенсію і заборони пенсіонерам працювати.

З огляду на те, що середня тривалість життя чоловіків в Україні становить близько 62 років, багато хто не доживе до пенсії, якщо пенсійний вік таки підвищать.

за менші гроші, ніж молодь, відтак рівень середньої зарплатні по країні буде нижчим, аніж якби вони вийшли на пенсію вчасно, а їх місце зайняли б молоді працівники. Безробітна ж молодь або поповнить ряди криміналу, або стане ще одним тягарем для бюджету Фонду соціального страхування на випадок безробіття, або виїде з країни. Тож як не крути, а вигоди це не принесе.

Щодо «економії» за рахунок підвищення пенсійного віку:

Нині в Україні близько 12 млн пенсіонерів. Підвищення пенсійного

за рахунок друкарського верстата та збільшення державного боргу. Відповідно зниження рівня нічим не забезпечених грошей — це само по собі добре. Але до зростання пенсій не має ні найменшого стосунку.

Щодо «накопичувальної» пенсійної системи:

Державна накопичувальна пенсійна система може працювати тільки при дотриманні цілої низки умов, а саме:

1. Стабільне економічне зростання, коли доходність накопичувальних рахунків хоча б на 2% буде перевищувати річну інфляцію;
2. Бездефіцитність бюджету ПФУ або стовідсоткова гарантія виплат пенсій із держбюджету;
3. Розмір мінімальної пенсії не менший за розмір прожиткового мінімуму (не бюджетного показника, а розрахункової величини — наразі це дещо перевищує 2500 грн на місяць);
4. Середня зарплата на рівні не менше як чотири прожиткові мінімуми (щоб накопичення мали практичний фінансовий сенс);
5. Цінова стабільність (низький рівень інфляції);
6. Стабільність банківської та фінансово-кредитної систем;
7. Розвинений фондовий ринок, який виконує свою функцію щодо накопичень та трансформації активів;
8. Гарантії вільного руху капіталів;
9. Відсутність обмежень на використання власних коштів;
10. Надійний та дієвий державний контроль за використанням коштів із пенсійних рахунків і гарантії невикористання накопичувальних рахунків для здійснення невластивих платежів (наприклад, затикання ними дірок у бюджеті).

Навіть в ідеальних умовах (при збереженні купівельної спроможності грошей), відраховуючи 7% з кожної зарплати, за 35 років безперервного накопичення застраховані заощадять приблизно на 2,5 року життя на пенсії без втрат у доходах (збереженні пенсії на рівні зарплати).

Оскільки нині середня пенсія є майже втричі меншою за середню зарплату, то накопичене можна роз-

тягнути на 7,5 року, що, звісно, непогано. Але це в ідеалі, це так само реально, як побудова повітряних замків.

Нагадаємо, за 20 років свого існування гривня знецінилася майже в 15 разів. І девальвація її триває. Отже, в кращому випадку, без прискорення девальвації, застраховані через 35 років зможуть накопичити на пару місяців життя. Це не має жодного економічного сенсу. Хіба що спадкомці порадять з несподіваного бонусу, оскільки накопичене можна заповідати, і воно не зникне в разі смерті застрахованої особи.

ЩО Ж ТРЕБА РОБИТИ?

1. Припинити слухати усіляких невігласів, які розп'якують на тему існування можливості вирішити проблеми пенсійного забезпечення за рахунок пенсіонерів чи маніпуляцій із коштами Пенсійного фонду.
2. Визнати, що проблема реформування системи пенсійного забезпечення має складний характер і повинна вирішуватися у комплексі з іншими економічними проблемами.
3. Розпочинати вирішувати проблему пенсійного забезпечення потрібно зі створення загальної стратегії соціально-економічного розвитку України на наступні 50 років. Без цього неможливо провести пенсійну реформу, ефективність якої можна оцінити лише тоді, коли на пенсію почне виходити покоління, що розпочало свою трудову діяльність одночасно з початком реформи пенсійної системи, тобто за 30–35 років!
4. Чесно і відверто заявити, що жодне реформування у пенсійній системі неможливе без підвищення рівня добробуту громадян, належної роботи системи охорони здоров'я, збільшення середньої тривалості життя, зменшення рівня захворюваності населення, законодавчого оформлення однакових для всіх умов нарахування пенсії із солідарної системи (наразі діє 28 різних законів, за якими нараховуються пенсії).

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ,
експерт з питань
соціальної політики

ПІД ПЕНСІЙНОЮ РЕФОРМОЮ УРЯД РОЗУМІЄ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ПЕРЕД МВФ ЩОДО ПІДВИЩЕННЯ ПЕНСІЙНОГО ВІКУ, ЗБІЛЬШЕННЯ ТЕРМІНУ СТРАХОВОГО СТАЖУ, ОБМЕЖЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ДОСТРОКОВОГО ВИХОДУ НА ПЕНСІЮ І ЗАБОРОНИ ПЕНСІОНЕРАМ ПРАЦЮВАТИ

Також на українців чекає новий пенсійний податок.

«Додатковий податок на внески соціального страхування буде введено до сплати роботодавцями актуарно справедливо (актуарні розрахунки — розрахунки тарифних ставок страхування на основі методів математичної статистики, застосовуються у всіх видах страхування. — Прим. авт.), він буде накопичуватися на персоналізованих рахунках», — йдеться у проекті Меморандуму.

Податок використовуватиметься як проміжне джерело фінансування пенсійної реформи.

Крім того, представники МВФ зробили офіційну заяву, що, попри публічні заперечення, українська влада таки погодилася на підвищення пенсійного віку!

Про це заявив керівник Департаменту зовнішніх зв'язків Міжнародного валютного фонду Джеррі Райс: «Україна гостро потребує реформування пенсійної системи шляхом підвищення пенсійного віку, або пенсійного стажу. Влада України погодилася з необхідністю проведення пенсійної реформи».

Це означає, що український уряд готовий впроваджувати заходи щодо

За умови збільшення страхового стажу жодного економічного сенсу в легальному працевлаштуванні не буде, бо раціональніше накопичувати на пенсію самостійно, незалежно від держави. Це стане однією з причин подальшої тінізації ринку праці.

Якщо реалізують заплановане підвищення з нинішніх 15 до 35 років обов'язкового страхового стажу, необхідного для отримання трудової пенсії (відлік цього моменту з 2000 року), то жоден із тих, хто народився в 70-ті, 80-ті, 90-ті роки минулого сторіччя не матиме права на пенсію за віком. Бо ж такого обсягу страхового стажу в них не набереться, хоч до смерті працює.

Отже, щодо економічної доцільності:

1. Підвищення пенсійного віку взагалі ніяк не поліпшить ситуацію з наповнюваністю бюджету ПФУ, оскільки не забезпечить зростання його доходів.
2. Подовження ефективних років праці призведе лише до того, що для молоді не буде робочих місць, а загальна кількість платників до ПФУ не збільшиться.
3. Навіть більше, громадяни передпенсійного віку готові працювати

віку поступово на 1 рік може знизити цю кількість (при незмінному рівні смертності) на 300–400 тис. осіб.

Підвищення пенсійного віку на 3 роки скоротить кількість одержувачів пенсії на 8–10%. За відсутності додаткових доходів і фіксації рівня пенсійних виплат це дозволить зменшити витрати ПФУ на ці самі 8–10%.

Що стосується дотацій із держбюджету, то вони скоротяться на 22–28 млрд грн, що становить близько 1% ВВП, але аж ніяк не заплановані урядом 3%.

Щоб досягти рівня економії у 3%, потрібно підняти пенсійний вік на 10–12 років, а не на 3 роки, оскільки щороку чисельність населення у покійній однолітків зменшується, і пряму пропорційну залежність вбудувати неможливо. Якщо підвищити пенсійний вік до 70–72 років, то це перевищить середню тривалість життя в Україні.

Може, це і є завдання «реформи»? Нема пенсіонерів — нема проблем зі сплатою пенсії.

Ось і все! Ніякого збільшення пенсій не буде! Держбюджет в Україні стабільно дефіцитний, тобто витрати його, нехай і частково, покриваються

Чого (не) добився Кремль за три роки після анексії Криму

Три роки тому, наприкінці лютого 2014-го, Кремль анексував Крим. Але перехід півострова під російське управління не вдалося здійснити так, щоб із цим погодилася світова спільнота.

Відсутність успіхів у справі визнання російського статусу Криму пов'язана, зокрема, з тим, що його не змогли перетворити на привабливу «вітрину» Росії. Навіть опираючись на дані офіційної статистики РФ, не можна сказати, що нині півострів живе набагато краще, ніж до 2014 року. Керченський міст недобудований, доріг як не було, так і немає, а арешти за звинуваченням у корупції в Криму стали звичною справою.

Також будь-якій нормальній людині жакливою видається спроба відвернути увагу світової спільноти від Криму, дестабілювавши ситуацію на сході України. Тисячі загиблих, понад півтора мільйона біженців, причому переважно російськомовних, саме яких Росія нібито і намагалася захистити... Чи не завелика ціна для відволіканого маневру кремлівських циніків?

До того ж з'явилися дві маріонеткові нежиттєздатні квазідержави, долю яких, з огляду на все, доведеться вирішувати впродовж десятиліть.

У результаті Росія змушена долати наслідки запроваджених Заходом санкцій як проти самої країни, так і проти окремих компаній і фізичних осіб. У Москві, звісно, радісно рапортують, що антисанкції завдають Євросоюзу ще більших збитків. Але в реальності проблеми технологічного відставання і труднощі з кредитуванням економіки зберігаються. Отож, попри свою браваду, щопівроку Кремль через неформальні канали намагається домогтися якщо не скасування, то хоча б часткового перегляду санкцій. Треба сказати, без успіху.

У Москві кажуть, що, прибираючи до рук Крим, Росія лише захищалася від США і НАТО. Насправді ж вона мала на меті ослабити Північноатлантичний альянс. А заодно — і вплив американців на європейські справи. Останній пункт — єдиний, де, можна сказати, Кремлю пощастило: курс Дональда Трампа на ізоляціонізм призвів до охолодження стосунків між США і ЄС.

Що стосується НАТО, то його російські конспірологи не просто зміцнили, а мало не врятували. Альянс переживав важкі часи, оскільки не був пристосований до боротьби з міжнародним тероризмом. Інших серйозних загроз просто не було. І тут така «фортуна» — агресія з боку Росії. В результаті фінансування військового союзу зростає, його батальйони перекинуті до кордонів РФ. Навіть маленька Чорногорія рветься у НАТО, незважаючи на неймовірно жорсткий російський тиск, аж до можливої спроби держперевороту.

Отож, за три роки не вирішене практично жодне завдання з-поміж тих, які ставив перед собою Кремль після анексії Криму. Це, звичайно, не є повною поразкою російської політики, оскільки кроки, до яких Захід вдався, щоб змусити Москву поступитися, теж виявилися неефективними. Але й про те, що «Путін усіх переграє», говорити точно не доводиться.

Іван ПРИБРАЖЕНСЬКИЙ,
Deutsche Welle, Німеччина
(Матеріал друкується
зі скороченнями)

Нові українсько-європейські відносини почалися кілька років тому. ЄС вітав прихильність України до європейських цінностей, заявлену під час і після Євромайдану. Політики США також демонстрували одностайне бажання підтримати країну в її прагненні до суверенітету і демократії.

Але сьогодні все значно ускладнилося. Європейський союз роз'єднаний і багато в чому дезорієнтований через безліч власних проблем. Нова адміністрація США намагається прокласти свій курс у бурхливих водах міжнародної політики. Росія обрала стратегію затяжної виснажливої війни.

Україна довела свою здатність стримувати агресора, та їй не вдалося здійснити швидкі, ефективні реформи і просунути у боротьбі з корупцією. Захід цим розчарований.

Однак і українці розчаровані Європейським союзом, оскільки безвізовий режим так і не був запроваджений (з внутрішніх причин ЄС), хоч Україна і виконала всі необхідні умови. Нездатність дотримуватися обіцяного зашкодила репутації ЄС, вплив якого на Україну може ослабнути в довгостроковій перспективі.

Дехто з читачів може подумати, що Європа не потребує чіткого політичного курсу щодо цієї держави. А деякі спостерігачі навіть говорять, що європейці «втомилися від України»... Але Європа вже не може стерти її зі своїх радарів.

Яка стратегія Заходу щодо України була б правильною у нинішній складній ситуації? Ось сім основних рекомендацій, що ґрун-

УКРАЇНА Є НАДТО ВЕЛИКИМ І ЗНАЧУЩИМ СУСІДОМ, ЩОБ ПРО НЕЇ ЗАБУВАТИ. ЇЇ ПАДІННЯ ПОСЛАБИТЬ ВСЮ ЄВРОПУ. А УСПІШНА УКРАЇНА ЗМІЦНИТЬ КОНТИНЕНТ З ТОЧКИ ЗОРУ БЕЗПЕКИ ТА ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

туються на уроках, винесених із минулих помилок.

1. Необхідно визначити мету і чітку програму дій. Абстрактний заклик: «Будь ласка, впровадуйте більше реформ, боріться із корупцією» — не спрацює.
2. Варто встановити винагороду за досягнуті цілі. Без нагороди немає мотивації. У багатьох випадках зміни є болючими, тому люди мусять розуміти вигоди.
3. Завжди потрібно дотримуватися обіцянок. Пам'ятайте, що українці зробили європейський вибір на користь порядку і справедливості, а не безладу і безвідповідальності.
4. Не сповільнювати темпи в справі знищення комуністичної спадщини та корупції.
5. Не залишати в спокої топ-корупціонерів — це єдиний спосіб послабити соціальну напруженість.
6. Сконцентруватися на ключових реформах, які б могли перетворити Україну на надійного і передбачуваного партнера. Це передусім реформа державного управління, судова реформа, реформа державних фінансів, а також реформа виборчої системи. Не варто ставити надто багато пріоритетів.
7. Вимагати реального виконання, а не лише ухвалення формальних документів, бо часто закони, що відповідають європейським стандартам, на практиці не працюють.

Реформа державного управління повинна стояти першою у списку пріоритетів. Тільки нові

Якою буде стратегія Заходу щодо України?

люди, прибічники нових цінностей можуть змінити правила гри на державній службі. Але потрібно врахувати й те, що нові люди, які прийдуть із приватного сектора, не зможуть вижити на зарплати, значно нижчі від ринкового рівня, тоді як корупціонери отримують величезні додаткові прибутки, а старорежимні чиновники радо погоджуються на будь-яку, навіть низькооплачувану роботу. Європейський проект гідних зарплат для реформаторів повинен вирішити цю проблему.

Судова реформа — це пріоритет №2. Люди вимагають справедливості. Бізнес вимагає захисту прав власності. Європейським спостерігачам важко навіть уявити, якою корумпованою є українська судова система. Всі антикорупційні справи зазнали краху в провадних судах.

Реформа мусить розпочатися зі створення нових незалежних судів, які б доповнювали

Виборча реформа — це ще одне ключове питання. Двері політики та держслужби завжди були зачинені перед новими людьми. І це єдиний пункт зі списку реформ, де досі немає жодного прогресу. Існуюча система сприяє зміцненню і захисту старих політичних кланів: мандати половини членів парламенту купуються у мажоритарних округах; чинні правила формування партійних списків забезпечують партійним лідерам необмежену владу; гігантський обсяг політичної реклами витісняє будь-які інші дискусії, відтак роль власників телеканалів зростає; виборчі комісії повністю контролюються кількома партіями.

Але давайте ще раз запитаємо себе: чому Захід повинен перейматися Україною?

Сьогодні, коли Європа потерпає від роз'єднаності та невизначеності, варто пам'ятати про те, що за її східними кордонами є великий народ, який гинув за свободу під європейськими прапорами. Українці — сильна нація, яка змогла захистити себе...

Варто підкреслити, що в Україні є багато людей, які прагнуть змін. Але в них обмаль ресурсів, і, використовуючи правильну стратегію, Захід може їм допомогти.

Європі потрібна Україна, оскільки це чималі ринки і значні трудові ресурси. Європі потрібна Україна як джерело свіжої енергії та нових цінностей. Європі потрібна Україна як щит проти російської гібридної агресії, що становить все більшу загрозу для Центральної та Східної Європи, але поки що не для тих західних країн, які віддалені від джерела небезпеки. Та є одне але: для кібервійни не існує кордонів і відстаней.

Україна є надто великим і значущим сусідом, щоб про неї забувати. Її падіння послабить всю Європу. А успішна Україна зміцнить континент з точки зору безпеки та економічного розвитку.

Однак для здійснення ефективної політики щодо України Захід не повинен ставитися до неї як до дитини. Сьогодні Захід лає і докоряє, коли-не-коли свариться пальчиком, але зрештою прощає всі витівки і дає цукерку. Дорослі тим часом підписують угоди і вимагають їхнього виконання. Зміна стратегії була б набагато кориснішою.

Валерій ПЕКАРЬ,
New Eastern Europe
(Матеріал друкується
зі скороченнями)

ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ ЕФЕКТИВНОЇ ПОЛІТИКИ ЩОДО УКРАЇНИ ЗАХІД НЕ ПОВИНЕН СТАВИТИСЯ ДО НЕЇ ЯК ДО ДИТИНИ. СЬОГОДНІ ЗАХІД ЛАЄ І ДОКОРЯЄ, КОЛИ-НЕ-КОЛИ СВАРИТЬСЯ ПАЛЬЧИКОМ, АЛЕ ЗРЕШТОЮ ПРОЩАЄ УСІ ВИТІВКИ І ДАЄ ЦУКЕРКУ. ДОРОСЛІ ТИМ ЧАСОМ ПІДПISУЮТЬ УГОДИ І ВИМАГАЮТЬ ЇХНЬОГО ВИКОНАННЯ

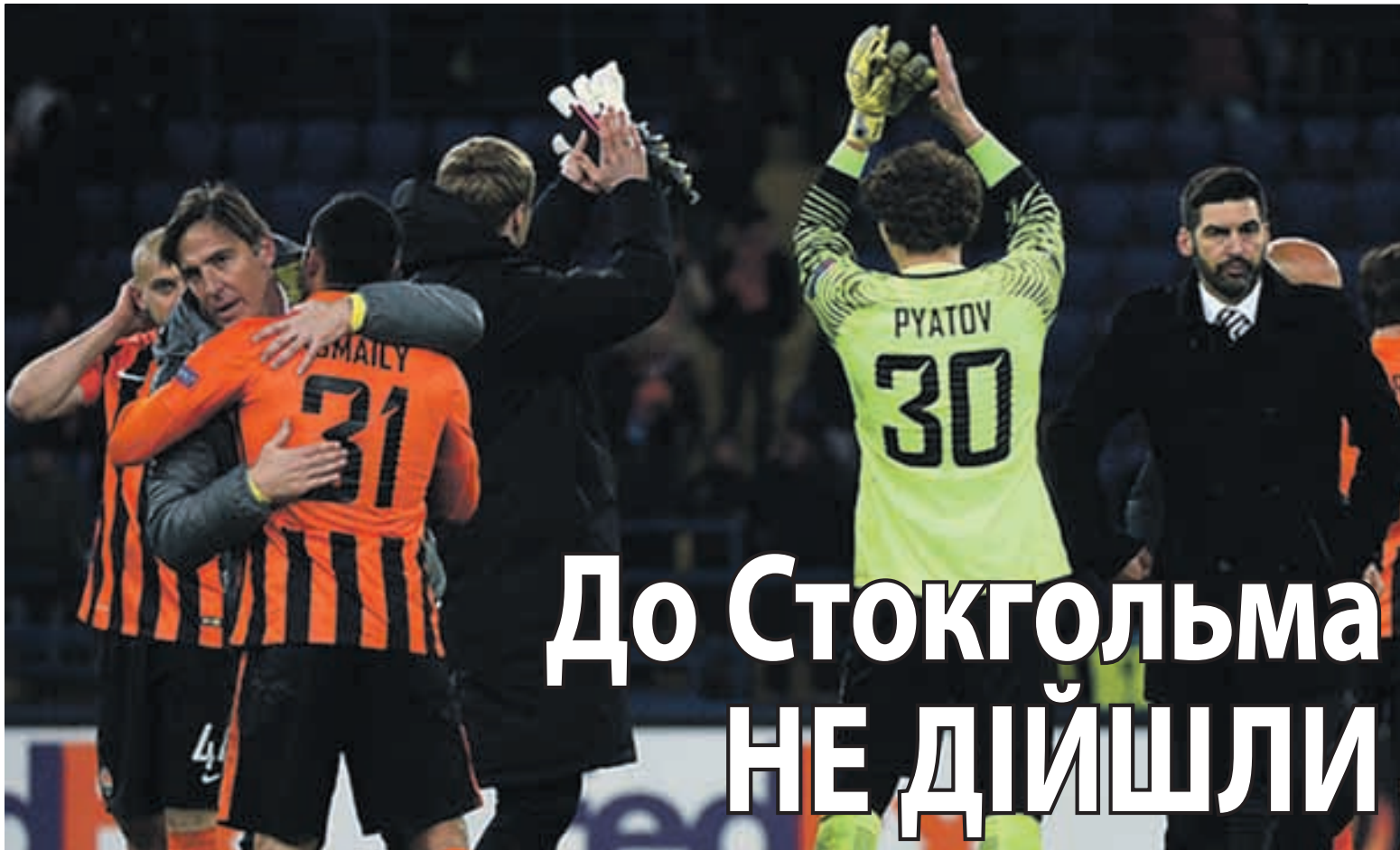
Ось і скінчилася для України європейська футбольна весна. Останній представник у Лізі Європи «Шахтар» (Донецьк) поступився за підсумками двох матчів іспанській «Сельті» (Віго) — 1: 2. Та, що вмирає останньою, таки померла. І тепер багатомільйонній армії українських футбольних уболівальників залишається лише чекати на початок наступного сезону Ліги Чемпіонів і Ліги Європи, заздрісно спостерігаючи, як футбольні команди інших країн виборюють право підняти над головою жаданий трофей. А все могло бути інакше і для самих гравців донецького клубу, і для усіх, хто вболіває за український футбол...

Уперше в своїй історії «Шахтар» провів єврокубковий поєдинок у Харкові. І харківські любителі футболу не залишилися у боргу. Понад 30 тисяч уболівальників прийшли цього вечора на стадіон, аби підтримати єдину українську команду, що втрималася у престижному європейському турнірі. Але, як з'ясувалося, не варто було міняти фартовий Львів на харківський ОСК «Металіст». Не приніс цей стадіон щастя «гірникам». Хоча всі передумови для успіху були.

Напередодні матчу-відповіді у «Шахтаря», здавалося, існувала лише одна проблема — травмований Дентіньо. Однак, як показав матч, і без цього швидкісного, технічного гравця, націленого на ворота суперника, серед підопічних Фонсеки не бракує тих, хто здатний демонструвати комбінаційний і якісний футбол. На жаль, лише до тієї миті, коли потрібно реалізувати свою перевагу.

Якщо говорити стисло, то такої кількості небезпечних моментів, які упродовж всього матчу створили гравці донецького «Шахтаря» біля воріт «Сельти», вистачило б на кілька поєдинків. Однак створити — ще не означає реалізувати! От саме в цьому, вважаю, крилася найголовніша проблема донецької команди того вечора. Неможливо виграти матч, не забиваючи у ворота суперника!

Раз по раз гравці донецького клубу губили шанси відзначитися забитим м'ячем. Коваленко, Тайсон,

До Стокгольма НЕ ДІЙШЛИ

Фред, Марлос, Бланко-Лещук... Цей список можна продовжувати. Навпевно, тільки Андрієві П'ятову не випала можливість віділитися голом у ворота «Сельти».

Звісно, сто разів правий Паулу Фонсека, заявляючи про несправедливо призначене пенальті для його підопічних. Але якби «Шахтар» в основний час забив іспанцям бодай один раз, то й розмови б не було! І замість розчарування усі — як гравці, так і мільйони уболівальників — з оптимізмом чекали б на жеребкування наступного етапу...

Сам матч вийшов видовищний і цікавий, напруга не спадала до останньої хвилини. У цьому протистоянні було все, за що ми так любимо Його Величність Футбол! І блискавичні атаки то на одні, то на інші ворота, і боротьба за м'яч на кожному клаптику поля, і вишукані комбінації, які завершувалися не згіршими блискучими ударами.

ПЕРШИЙ ТАЙМ

Матч почався у стрімкому темпі. Команди не затримувалися у центрі поля, і вже в дебюті зустрічі кожна створила небезпечний момент. Спочатку триходівка Марлос — Ісмаїлі — Тайсон завершилася неточним ударом останнього з-поза

меж штрафного. За гостей відповів Аспас, який у схожій позиції теж не влучив. Найреальніший шанс відзначитися був у «помаранчево-чорних» на 10-й хвилині. Тайсон виконав простріл на Марлоса, голкіпер обіграв передачу і за мить знову врятував команду після добиван-

ня Віктора Коваленка. Надалі обидва суперники діяли на зустрічних курсах.

Ключовою могла стати 28-ма хвилинка: Коваленко відгукнувся на пас Фреда, та голкіпера підстрахував Кабраль. У наступній атаці свою майстерність довелося демонструвати вже Андрієві П'ятову: він витягнув непротий м'яч після удару Аспаса в кут. Наприкінці тайму опоненти знову обмінялися гострими випадками.

Коли «Сельта» впродовж кількох хвилин не залишала свого майданчика, Тайсон міг зробити рахунок результативним. Бразилієць ефектно пробивав у стрибку під поперечину — Альварес врятував ворота. Згодом Андрієві П'ятову довелося виручати команду після прицільного удару того ж таки Аспаса. В результаті супротивники пішли з поля за нульової нічиєї.

ДРУГИЙ ТАЙМ

Після перерви малюнок гри дещо змінився. Якийсь час здавалося, що суперники стали обережнішими і не мають наміру підтримувати стрімкий темп першого тайму. Але з 55-ї хвилини «Шахтар» захопив ініціати-

ти» значними силами пішли вперед, що дозволило «гірникам» частіше виходити в швидкі контратаки.

На 83-й хвилині на полі з'явився Бернанд, який змінив на лівому фланзі Тайсона. Кінцівка другого тайму минула з перевагою гостей, але «помаранчево-чорні» надійно діяли в обороні. Ключовою стала 91-ша хвилинка, коли арбітр угледів порушення правил Андрієм П'ятовим у момент передачі на Гвідетті й призначив пенальті у ворота «Шахтаря». Аспас був точний, гра перейшла в овертайм.

ДОДАТКОВИЙ ЧАС

Кінцівка першого екстра-тайму збігла в постійному тиску на ворота «Сельти», хоча слід зазначити, що у футболістів обох команд залишилося не надто багато сил. З гострого кута потужно пробивав Іван Ордець, був момент у Густаво Бланко-Лещука, виходив на вдалу позицію Бернанд. Але жоден небезпечний момент біля воріт іспанців, на жаль, не завершився їх взяттям. У футболі є просте правило: не забиваєш ти — забивають тобі. Так сталося і цього разу.

У дебюті другої 15-хвилини результативним став для галісійців куттовий удар. Хосабед подав з точки, а Кабраль був першим на ближній штанзі й спрямував м'яч у сітку. Всі спроби відігратися були марними для «Шахтаря», та й часу для того, щоб поквитатися, залишилося обмаль. Рахунок так і не змінився.

«Гірники» завершили євросезон на стадії 1/16 фіналу Ліги Європи, що є найгіршим результатом для «Шахтаря» за останні кілька років. Залишається сподіватися на те, що наступний європейський клубний сезон не лише для донецької команди, а й для усіх українських клубів, котрі стануть учасниками найпрестижніших турнірів на полях футбольної Європи, складеться якомога вдаліше.

Рафкат КАНДИБЕНКО

Швидкість не має меж. Кохання не має засторог

На що ми готові заради коханої людини? На найбільшу звитягу — хоч зірку з неба дістати! А якщо трапиться щось жахливе? Тоді й на злочин. Саме про це йдеться у картині британського режисера Ерена Криві «Автобан».

Отож, американець Кейсі (Ніколас Холт) живе в Кельні і працює на кримінального авторитета Герана (Бен Кінгслі). Молодик виконує не надто законні доручення свого боса, однак досі не втрапив у жодну серйозну халепу. Якоюсь Кейсі знайомиться зі своєю землячкою Джульєтт (Фелісіті Джонс), закохується у неї і вирішує стати на шлях істинний. Відтепер головний герой зароблятиме на життя тільки чесною працею.

Жити б Кейсі та Джульєтт у мирі й злагоді, та раптом виявляється, що в дівчини відмовляють нирки, і її врятує лише трансплантація органу. Зрозуміло, що на це потрібні величезні гроші, яких у головних героїв немає. Тому Кейсі вирішує взяти участь в одній неймовірній афері: його колишній бос Геран хоче відібрати в іншого мафіози Хагена (Ентоні Хопкінс) фуру з кокаїном. Кейсі спільно з напарником повинні лише вкрати транспорт. За роботу він отримає двісті тисяч євро, якими оплатить пересадження нирки своїй коханій.

Однак план летить шкереберть. Кейсі піймали головоорізи Хагена, та хлопець втік від них.

Утім, тікатиме він практично весь фільм.

Ніколас Холт і Фелісіті Джонс відіграли доволі непогано. Хоча їхня любов видається не найширшою. Бена Кінгслі можна назвати зіркою фільму: його персонаж на висоті. А ось хто розчарував, то це Ентоні Хопкінс, який виконав одну з головних ролей. Знаменитий володар «Оскара», здавалося, просто відпочиває у кадрі. Раз по раз виникали сумніви: це точно той Хопкінс, який зіграв Ганнібала Лектора? Все ж, мабуть, акторові варто зі спокійним сумлінням йти на пенсію.

Режисерське крісло посів британець Ерен Криві. Постановник примудрився зняти фільм-мікс з усього побаченого нами раніше. Жодної оригінальності, повороти сюжету цілковито передбачувані. Головний герой невмирущий, як термінатор. У нього стріляють сотні разів, але завжди промахуються, наче він — Нео з культової «Матриці»!

Нісенітниця у цьому кіно по саму зав'язку. Юнак потрапляє у кілька жахливих ДТП, його машини розбиваються вщент, але Кейсі все дарма. Всі сцени гонитв, хоч і на розкішних автах, видаються просто безглуздими. Взагалі після «Форсажу» режисерам і сценаристам потрібно вкрай обережно ставитися до автомобільних тем. Неможливо переплюнути знамениту автосагу, скільки б класних суперкарів не загнати в кадр!

Рятують цю посередню стрічку хіба лише мальовничі екстер'єри німецьких містечок...

Водночас творцям «Автобану» не завадило б у принципі визначитися з жанром картини, адже замість заявленого екшна вони відзняли комедію для підлітків. Але, здається, навіть тінейджери не оцінили цього «шедевра»: стрічка гучно провалилася у прокаті. Хоч в Україні показ фільму лише стартував, світова прем'єра відбулася ще торік. І муви з бюджетом у 29 млн доларів зібрало касу в 2,5 млн...

ТВОРЦЯМ «АВТОБАНА» НЕ ЗАВАДИЛО Б ВИЗНАЧИТИСЯ ІЗ ЖАНРОМ КАРТИНИ, АДЖЕ ЗАМІСТЬ ЗАЯВЛЕНОГО ЕКШНА ВОНИ ВІДЗНЯЛИ КОМЕДІЮ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ. АЛЕ, ЗДАЄТЬСЯ, НАВІТЬ ТІНЕЙДЖЕРИ НЕ ОЦІНИЛИ ЦЬОГО «ШЕДЕВРУ»: СТРІЧКА ГУЧНО ПРОВАЛИЛАСЯ У СВІТОВОМУ ПРОКАТІ

НОВА МАРСІЯНСЬКА КАЗКА

Тема космічних мандрівок завжди була затребуваною у Голлівуді. Упродовж кількох років нам показали чимало цікавих і видовищних муви, що розповідають про позаземні подорожі: «Гравітація», «Інтерстеллар», «Марсіанин», «Пасажири»... А нещодавно «фабрика мрій» представила на суд глядачів романтичну міжпланетну історію під назвою «Космос між нами». Ця стрічка справді є особливою.

Згідно з сюжетом, до Марсу вирушив загін астронавтів на чолі з Сарою Елліот (Джанет Монтгомері). Під час польоту з'ясується, що Сара вагітна. Ця звістка стала справжнім шоком для керівника місії Натанієля Шепарда (Гарі Олдман). Йому потрібно терміново вирішити: повертати астронавтів на Землю чи ризикнути і продовжити політ. Він наважується на ризик. Втім, інакше Шепард і не може вчинити: в програму вкладені колосальні кошти. І якщо проект провалиться, іншого ви-

минуло шістнадцять років. Особливий хлопчик Гарднер (Ейса Баттерфілд) мріє повернутися на Землю, адже там залишився його батько! Під тиском обставин Натанієль дає на це згоду. Все-таки медицина не топчеться на місці, і, можливо, лікарі допоможуть Гарднерові адаптуватися.

Після прибуття на Землю на підлітка очікують карантин і безліч аналізів. Однак результати досліджень не дають підстав для оптимізму. Тому Гарднер вирішує втекти і будь-що знайти свого тата.

ГОЛОВНЕ ПОСИЛАННЯ ЦЬОГО КІНО: ЗАЧУДОВУЙТЕСЯ КОЖНОГО ДНЯ. ЖИТТЯ ПРЕКРАСНЕ, АЛЕ ЩОБ ЦЕ ПОМІТИТИ, ПОТРІБНО ПРОСТО ШИРОКО РОЗПЛЮЩИТИ ОЧІ. А ЩЕ ВІДКРИТИ СВОЄ СЕРЦЕ!

падку розпочати освоєння «червоної планети» може й не трапитися.

Астронавти прилітають на Марс, обживаються у спеціальній капсулі. Саме тоді в Сарі починаються перейми. Жінка народжує хлопчика і помирає...

Що робити з малюком? Він не виживе без матері на чужій планеті. А повернути його на Землю неможливо: дитина виношувалася в цілковито неприродних умовах, і її серце не пристосоване до земної гравітації. Натанієль визнає за краще засекретити інформацію про народження малюка. Смерть Сарі списали на нещасний випадок...

Тут, на іншій планеті, він знає лише дівчинку Таслу (Брітт Робертсон), з якою спілкувався тривалий час в Інтернеті. Разом вони вирушать у дивовижну подорож. Та найголовніше, що між підлітками спалахне кохання! Ось тільки стан Гарднера погіршуватиметься.

Чи відшукає головний герой свого батька? Чи зможуть Тасла і Гарднер бути разом? Про це ви дізнаєтесь, переглянувши цей захоплюючий фільм.

Виконавець головної ролі Ейса Баттерфілд робить напрочуд впевнені кроки в Голлівуді. Не так давно юнак знявся у картині Тіма Бертон «Будинок дивних дітей міс Сапсан». І ось знову потрапив

у казку! Ейса дуже безпосередній і щирий юнак, тому його персонажу віриш беззастережно.

Його партнерка Брітт Робертсон також добре впоралася зі своєю роллю. Та й загалом кінопара з них вийшла чудова, навіть попри різницю у віці: Ейсові нині 19 років, а Брітт — 26.

Гарі Олдман — той просто чарівник. Легендарний актор може перевтілюватися у кого завгодно: хоч у Дракулу, хоч у капітана поліції, хоч у Сіріуса Блека, хоч в керівника дослідницьких програм NASA. Олдман здатен порятувати навіть безнадійний фільм. Утім, «Космос між нами» рятувати нітрохи не потрібно!

Режисером картини став Пітер Челсом, відомий за мелодрамами «Інтуїція» та «Потанцюймо». Постановник має власний неповторний стиль, тому очікування від його нової роботи були най-

вищими. І вони виправдалися з лишком.

Однак, переглядаючи цю кінострічку, не варто апелювати до законів фізики, а слід просто насолоджуватися картинкою і грою акторів. Не так часто «фабрика мрій» тишить нас гарними казками. Насправді Пітер Челсом зняв дуже добрий і красивий фільм — такі собі «Сутінки» по-марсіянськи.

Це зворушлива і наївна історія кохання: до дівчини, хлопця, матері, батька, життя! Головне послання цього кіно: зачудовуйтеся кожного дня. Життя прекрасне, але щоб це помітити, потрібно просто широко розплющити очі. А ще відкрити своє серце!

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний-редактор —
Анна СПІВАК,
відповідальний секретар —
Олексій СОКУР

Редакція:
м. Київ,
бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу:
ТзОВ «Структура ІТ»,
а/с 155,
м. Київ, Україна,
04080

Засновник та видавець:
ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано
ТзОВ «Мега-Поліграф»
04073 м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення №
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Наклад
10 386 прим.

Передплатні індекси:
23115 (рос.),
49450 (укр.)

При використанні
публікацій
посилання на газету «ВВ»
обов'язкове.

Відповідальність
за зміст
реklamних матеріалів
несе рекламодавець.

